

§. 15. quia Magi proprio sanguine se obligant chirographo, de Lamiis autem nihil tale quid audiri docet. Ex quo liquet Godelmannum pactum diaboli etiam cum Lamiis concedere, sed alio respectu, quam cum Magis. Et licet ille l. 2. c. 2. §. 10. & 13. neget consensum lamiarum, item quod cum ipsis & diabolo nullus sit contractus; illud tamen ideo fecit, ut tanto facilius a poena illas absolveret, (quanquam dicendum, via & ratione sic minus recta & solida,) & explicandum est de contractu & pacto, plena deliberatione sine omni fraude & coactione inito. Alias enim ipse sibi contradiceret, utpote qui §. 4. asserit, lamias vi & metu compelli, & errore ignorantiaque induci ad foedus hoc praestigiosum. Quomodo autem quis compelletur ad rem aut contractum ineundum, qui plane existere nequit? 2) Confirmat Godelmannus, Lamias non eodem modo puniendas esse, quo Magos, nam inter alia l. c. §. 15. ad finem inquit ex Wiero c. 24. de Lamiis: Si Deus agnoscit & recipit animam, cur tu, Prator, usque adeo inclementer agis, cum nulli injuriam fecerint, ut corpus repudies, maxime, cum in tuo non deliquerint foro, & tibi nullum in divino judicio relinquatur tribunal? Mox §. 16. adducit exemplum Studiosi, qui paupertate pressus se Diabolo addixerat, sed liberabatur a Luthero aliisque non poena corporali, sed precibus. Igitur si Lamias absolvit a poena Godelmannus, quod in alio foro deliquerint, & Deus culpam remiserit, statuere omnino ipsum oportuit antegressum foedus Lamiarum, quod tamen non hoc, sed alio modo, puniendum aut emendandum erat. Paria fere circa sententiam *Francisci Malebranchii* accurate intelligendam annotanda sunt; de quo haec nobis tradit Autor disputationis de *Crim. Magie* §. 3. p. 8. *Ex ipsis scriptoribus Pontificiis modernis Malebranchius l. 2. c. ult. de inquirenda veritate, in sententiam eorum, qui imaginationi historias Magicas adscribunt, inclinatur.* Sed etiam heic in recensione hujus sententiae nonnulla desiderari possunt, alias Lectori falsum de Malebranchii traditis circa Magiam ingeretur judicium. Nam accurate loquendo de Malebranchio, dici nequit, ipsum inclinare in eorum sententiam, qui historias Magicas imaginationi adscribunt, sed expresse potius & disertis rationibus probat *cap. cit. ult. quod sextum est libr. 2.* aliquid tantum Magiae speciem imaginationi adscribendam esse, modumque explicat, quomodo imaginatio in hoc negotio operetur, quod lectu certe dignum est. Hinc falsum est, *Malebranchium*, uti verba absolute posita Lectorem docere videntur, omnes historias Magicas imaginationi adscribere. Nam duplicem constituit Magiam, unam, ubi quis verè